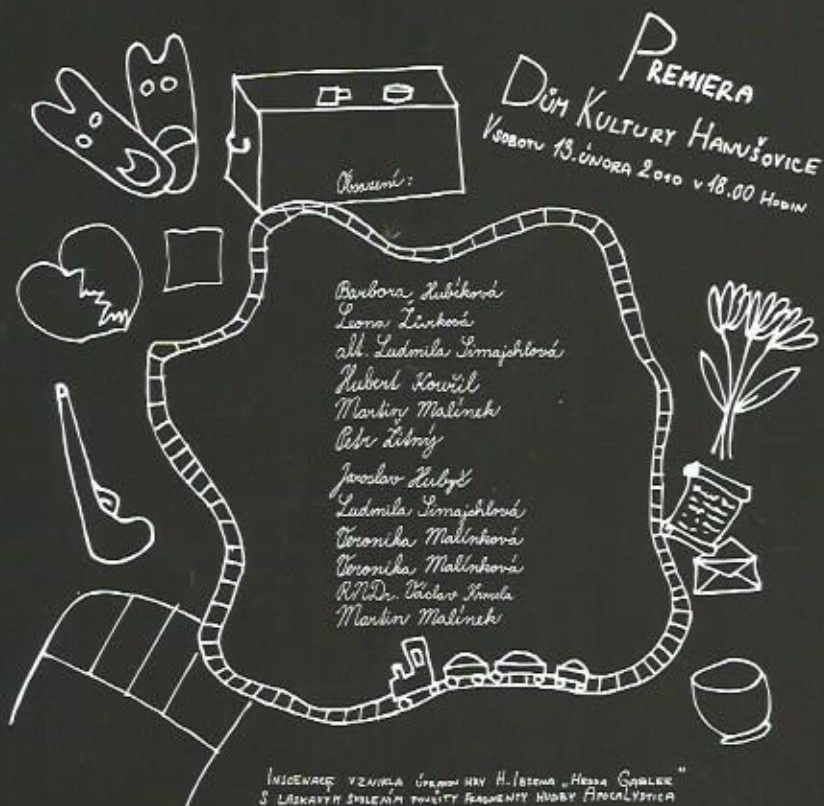
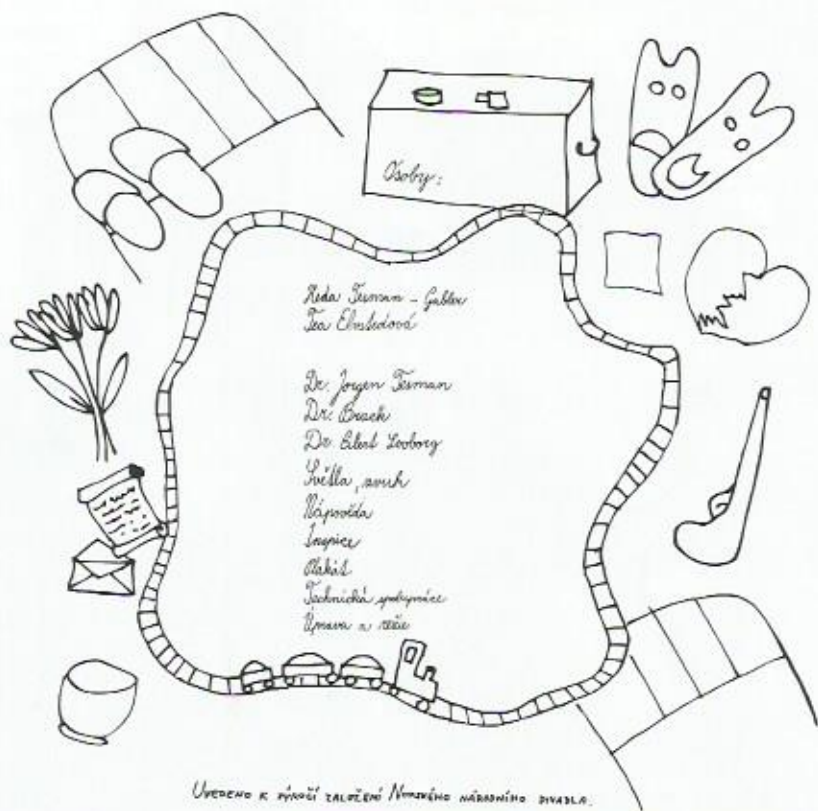

Všichni víme, co to znamená "trpí jako zvíře" Umí ale všichni pomoci?

My ano. Společně s firmou DIBAQ a.s. - Žamberk, výrobcem krmiv
 a Canis centrem s.r.o. / www.caniscentrum.com / pomáháme útulku pro opuštěná,
 nemocná a zraněná zvířata v Horním Třešňovci u Lanškrouna.

SPOJENÉ SOUBORY OSDO ÚSTÍ NAD ORLICÍ A DS ŠOK STARÉ MĚSTO PŘI SNĚŽNÍKEM
UVÁDĚJÍ

HEDA TESMAN - GABLER

Osoby a obsazení:

Keda Tesman - Gabler	Barbora Hubíková
Tea Elvstedová	Leona Lirková
	alt. Ludmila Limajchlová
Dr. Jorgen Tesman	Hubert Kowál
Dr. Brack	Martin Malínek
Dr. Evert Lovborg	Petr Lístný
Lvěšla, souk	Jaroslav Kubyč
Nápoje	Ludmila Limajchlová
Inspice	Veronika Malínková
Plakát	Veronika Malínková
Technická spolupráce	RNDr. Václav Krmela
Uprava a režie	Martin Malínek

Inscenace vznikla úpravou Ibsenovy hry „Hedda Gabler“ a také s využitím překladu Františka Froehliche z r. 1981.

V úpravě, kterou máte možnost shlédnout není podstatné, kdy se hra odehrává, přestože před 120 lety, kdy ji Ibsen napsal, řešila mnohé tehdy / i dnes / aktuální palčivé problémy společnosti. Některé z nich jsem se snažil potlačit, abych dal vyniknout myšlence, která mne s jednáním Hedy Gablerové provází přes 30 let. Co tak velkého se odehrálo, že Heda volí takové řešení, jaké zvolila? Jistě to nebyla jen a jen nuda a rozmar či dekadence. Bylo to něco určujícího z minulosti. Rozměr lásky Romea a Julie, Tristana a Isoldy a nespočtu dalších tragických lásek, které nedošly naplnění na tomto světě / viz dále Pyramos a Thisbé / . Eilert miloval Hedu. Moc. Avšak nestačil jejímu světu plného peněz generála Gablera a hýření Bracků a jim podobných. Kvůli vlastní cti se Eilert Hedy vzdá a ta to pomýšlení na rozchod nemůže unést. Nedokáže však dokončit osudný vztah dle svého a pak ji okolnosti donutí vdát se. A přesto stále čeká... a dočká se. Avšak mezitím se odehrálo tolik věcí a řečištěm jejich vztahu prošlo tolik vody, že se již do stejného místa nedá vstoupit. Ale původní řešení Hedy ožívá v plné síle.

I tak se to vše mohlo odehrát. Tehdy i dnes, zítra. Ztráta slíbeného zaměstnání, perspektiv a plánů, deziluze snů a skutečnosti. Velmi mi také pomohla hudba Apocalyptic / a jejich laskavé svolení – z r. 2000 -, kdy mi dali poprvé možnost fragmenty jejich skladeb použít – tehdy ve Zvěstování Panně Marii / , neboť i názvy jednotlivých použitých skladeb vyjadřuje stav mysli Hedy Tesmanové – Gablerové. Hedy Gablerové ve vzpomínkách, Hedy Tesmanové dnes.

Láska Eilerta a Hedy, to je především stav jejich mysli. O něm se Ibsen blíže nezmiňuje a tak jsem se pokusil vyjádřit ho několika verši Jaroslava Seiferta, Stěpana Ščipačova a Martina Malínka. Kdo spíše než milenci vědí, jak si vyznávali jejich vztah mezi sebou, když bylo „živo“. A jak sám Ibsen v jeho korespondenci píše, bude rád, když hra nebude zkostnatělá a lpět na předloze.

Velmi inspirativní je pro mne i přínos postavy Tey Elvstedové – ve škole šikanované dívky, která přesto odevzdaně a oddaně slouží jiným. Skromně, vzosně, pokorně a jen s drobnou útěchou, že bude někomu v něčem platná. V protikladu k Hedě Gablerové, možná zlé a nesympatické, ale nakonec, i přesto a navzdory všemu, lidské v jejím velkém citu. Po deseti letech práce pouze se souborem OSDO Ústí nad Orlicí jsem spolupráci rozšířil o přátele z DS ŠOK Staré Město pod Sněžníkem. Nejen proto, že se sešly typy vyjadřující, podle mého mínění, osoby Ibsenova dramatu. Kdoví, jak ve skutečnosti vypadali, ale už to víme – přesně takto.

Spojila nás, přes všechny nepřízně časoprostoru, společná práce a láska k divadlu. A nejen ty „přímé“ zatažené do věci, ale pomoc a pochopení jsme nacházeli pro tak náročnou předlohu i u většiny členů obou souborů. To se pro mne osobně stalo také velmi přínosným a inspirativním. A když mluvím o práci, tentokrát to byla skutečně radost a úžas nad tvořivostí zúčastněných, jejich prožitkem...

Zvláštní poděkování patří také pochopení obce Libchavy, MŠ Horní Libchavy, Kulturnímu domu ve Starém Městě a RNDR. Václavu Krmelovi, který se chopil symbolu vláčku s takovou vervou a odborností, že detail inscenace dokázal povýšit na jedno z klíčových řešení, Haně Benešové, Jiřímu Flídrowi a dalším našim kamarádům, prvním kritikům.

Pyramos byl nejkrásnější z mužů z Babylonu za časů královny Semiramidy a zamiloval se do stejné krásné dívky Thisbé. Znali se od dětství, bydlili v sousedních domech, ale rodiče obou žili v nepřátelství a jejich lásce nepřáli. Nedovolili jim se stýkat. Milenci však našli skulinu ve společné zdi dělící jejich domy a šeptali si přes ni, jen polibek nemohl přejít. Smluvili si tedy schůzku u hrobu krále Nina za městem. Thisbé v závoji oklamala strážce a běžela k hrobu, nad kterým rostla moruše s krásnými velkými bílými plody, které svítily do měsíční noci. Náhle však uslyšela šramot a spatřila velkou lvici, která po krvavých hodech na obětním býkovi přišla utišíť k jezírku žížeň. Thisbé se rychle schovala do jeskyně v houští, avšak ztratila na místě závoj. Přicházející lvice se do něj zamotala a vzteky krvavou tlamou roztrhala. Když přišel na místo Pyramos, bylo mu jasné, co se odehrálo a vetkl si meč do srdce. Po chvíli se osmělila Thisbé a šla na místo schůzky. Již z dálky viděla, že moruše změnila navždy barvu, jakoby se její plody napily Pyramosovy krve. V lásce a zoufalství nad smrtí Pyrama vzala jeho meč a probodla se také, aby s ním mohla spočinout v jednom hrobě.

Literárně příběh zpracoval P.Ovidius Naso v Proměnách, byl také námětem mnoha hudebních a výtvarných děl /Cranach, Holbein/. Známe ho rovněž z Sheakespearova Snu noci svatojánské a také z jeho tragédie Romeo a Julie. Příběh zmiňují i proto, že postava Thisbé sehrála pozoruhodnou úlohu ve Skandinávii. Stala se titulní hrdinkou jedné z prvních divadelních divadelních her ve Skandinávii r. 1610 autora Magnuse Asteropheruse. Velmi těžko by Ibsen tuto hru neznal. Romantismus byl v době vzniku Hedy Gablerové již minulostí /v Německu, kde Ibsen Hedu psal, stále přetrvával, a Hedu přišel jen pár let po smrti Wagnera či Liszta /a společnost fešila jiná témata, ale přesto, v duchu motto mojí úpravy, vše co se děje v současnosti je odrazem minulosti, ohlas romantismu je slyšitelný/.

Na tomto místě si můžete přečíst, jak hru viděl kdysi kdosi z nás. Jak si koho kdo vylosoval. Jen vyjádření Tesmana o Tee chybí. Ale není se čemu divit. Takový je Tesman. A možná, že mu už tetička Júlínka nestačila říct, jak to myslí a co si o tom myslí. Snad jsme tím divadelní historii nepřipravili o moc. Teina čistá duše to jistě vyváží.

Ten Tesman, to by mohl být velký potěšista. S Hledou bývala větší zábava než ji ukužel. Takový vtěrka, vůbec mezi nás nepatřil a nepatří. On si snad opravdu myslí, že tu jeho věda někdo žere. Korunou smrděl, věčně zákalistí techtle a mechtle, rád by se vezl na vlně generála Gablera. Takový vlezprdelka. Ani talent neměl, všechno tak nějak šelichal. To Lovborg má aspoň formát. Ale jedno pochopil že s námi musí chlastat, teda aspoň vymyslel tu sbírku kořalek podle abecedy. Světový unikát na kulturním poli. A taky pochopil, že si nemůže moc vyskakovat. Za hrdinu ho má tak akorát jeho tetka Júlíe a ta rezka Rysingová nebo jak se teď jmenuje. A přitom má doma takové pěkné zboží, ale holt na něj nestačí. Nebyť Hledy, tak jsem mu nepůjčil ani floka. A věčně v těch trepkách, jako by ani nebyl pod pantoflem!!! Čajíček.

Doktor Brach

Doktor Brach, agresivní vyhodnocení situací, vývoj, prospěchář, ale chytří a inteligentní elegán v bojebném tónu
a kloubem na kloubě.

Doktor Brach si svůj nezávislý, svobodný život se spoustou sekundárních románek, schůzek z nich je i
Heda, kterou v hloubi srdce miluje. Chce být jejím jediným exkluzivním milencem, která ho ale odmítá i přes
to, že se jí snaží vydat.

Eilert Lovborg

- spíše než skutečnou postavu, připomíná románového hrdinu...čestný, hrdý,
talentovaný, džentlmen, ale právě L. je důkazem toho, jak snadno
se přednost může stát slabinou.

Lovborg a Heda, rub a líc téže mince, dva protiklady
přitahující se silou magnetu, rovnocenní partneři a soupeři
zároveň. Inteligentní, vášniví lidé, zosobňující dva
protipóly přístupu k životu - Lovborgův čestný,
zodpovědný, tvůrčí..., Hedin sobecký, bezohledný,
svazující.

Ale tak jako nebyl L. dokonale „bílý“, tak nebyla H. jen
„černá“.

Co je k sobě tolik přitahovalo? Spíše než to, jaci
byli, skutečnost, jak se spolu cítili.

L. dokázal H. dát pocit svobody a opravdovosti,
když byla s ním, byla ŽIVÁ.

Těžká situace, nevidím jasně hranici postav a
jejich herců, snažila jsem se být maximálně
objektivní, minimálně jízlivá. Nedokážu psát o L.,
abych nepsala i o Hedě.

Stále nemůžu uvěřit, že by „TO“ L. dokázal, pořád
si myslím, že by H. „zradil“. Jeho důvody k sebevraždě
nebyly stejné jako pro H., byly a nebyly, oba neviděli
žádné východisko ze své životní situace.

*Ta, která vlétá si, krvavé trní do jména...je krásná, falešná,
nebezpečná...skrývá v sobě jednu z podstat ženství. Je nepopsatelná ve své lásce ...
zdá se, že udělá vše, aby dostala, co chce a přesto neudělá nic ...
je ubohá ve své nenávisti.*

Krvácí ji srdce.

*Je příčinou a naštěstí i koncem své zkázy. Nemám ji rád. Nebo...?
Lowborg/Petr*

HEDA?

**TA SI POKOJ NEDÁ,
TU PRAVOU LÁSKU K TESMANOVI HLEDÁ.**

EILERT,
TO JE TALENT,
NEJVÍCE ASI NA TEU,
UŽ, ASI UZ DLOUHO MELU.

BRACK,
TO MÁTE TAK.
HODNĚ NOSÍ KLOBOUKY,
TAK TROCHU I OBLEKY.

Železniční provoz v okolí Kristiansand

Přístav Kristiansand leží na dvou železničních tratích. Starší je trať Setesdalsbanen [1], spojující

Kristiansand a Byglandsfjord. Je dlouhá 78 km a byla otevřena v roce 1895. Z toho roku pochází také nádražní budova v Kristiansand [2].

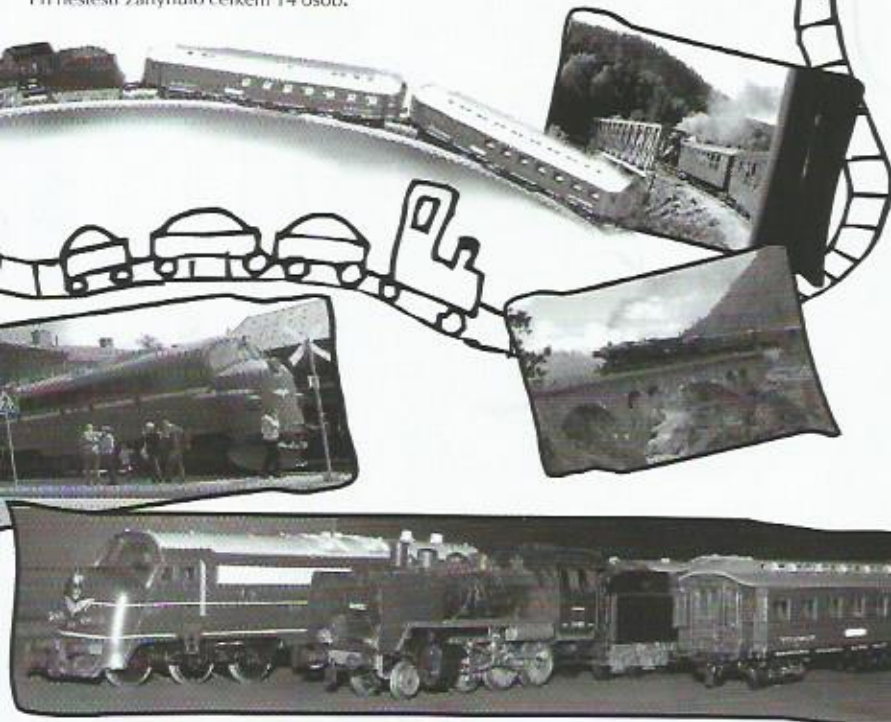
Tať byla postavena jako úzkokolejná a sloužila především pro nákladní dopravu.

Provoz na trati byl ukončen v roce 1962. Část trati byla zachráněna a nyní slouží jako muzeum [3] [4] a pro pořádání historických jízd.

Druhou trati je trať Sřrlandsbanen [5], která spojuje Oslo se Stavanger na jihozápadním pobřeží.

Tať je dlouhá 545 km a byla budována v mnoha etapách od roku 1871 až do 1944. Přitom úsek Kristiansand - Moi byl dokončen jako poslední. Tato trať je elektrifikovaná. Pro tuto železniční byla použita již postavená stanice, která ale byla navržena jako koncová. To znamená, že vlaky do jí vjíždějí i vyjíždějí stejným směrem. Vlak jedoucí z Oslo do Stavanger tedy ve stanici Kristiansand změní směr jízdy.

Tať Sřrlandsbanen vstoupila do historie norské železniční dopravy neštěstím, které se stalo 15. 11. 1950 [6]. Tehdy se srazil expresní vlak jedoucí z Kristiansandu do Oslo s několika nákladními vagony, které nekontrolované ujely ze stanice Hjuksebř. Při neštěstí zahynulo celkem 14 osob.

Další informace o železničním provozu v Norsku

Další informace o železničním provozu v Norsku lze nalézt zde [11], [12].

Zdroje informací

- [1] <http://en.wikipedia.org/wiki/Setesdalsbanen>
- [2] http://en.wikipedia.org/wiki/Kristiansand_Station
- [3] <http://www.setesdalsbanen.no/>
- [4] <http://www.kristiansand-norway.com/attractions/setesdaltrain.html>
- [5] <http://en.wikipedia.org/wiki/S%C3%B8rlandsbanen>
- [6] http://en.wikipedia.org/wiki/Hjukseb%C3%B8_train_disaster
- [7] http://commons.wikimedia.org/wiki/Category:Steam_locomotives_of_Norway
- [8] http://www.nb.no/cgi-bin/galnor/gn_sok.sh?id=55369&skjema=2&fm=4
- [9] <http://www.norsk-jernbanemuseum.no/>
- [10] http://cs.wikipedia.org/wiki/NSB_%C5%99ada_Di_3
- [11] http://en.wikipedia.org/wiki/Rail_transport_in_Norway
- [12] http://en.wikipedia.org/wiki/Norges_Statsbaner

OSDO Ústí nad Orlicí

Občanské sdružení divadelních ochotníků Ústí nad Orlicí /samostatná právnická osoba/ působí již desátým rokem a je sdružením s celostátní působností. Má 35 členů a 3 členy kolektivní. Je zakládajícím členem Matice českých divadelníků. Jeho hlavním cílem je vytvářet podmínky pro podporu ochotnického divadla, rozvíjet prostor pro konání přehlídek, festivalů a setkávání amatérských divadelníků.

Mezi stěžejní akce patří postupová přehlídka ZLOM VAZ a Mezinárodní festival české a slovenské dramatické tvorby. Zatímco přehlídka je výhradně soutěžní příležitostí pro soubory především z Pardubického kraje s možností postupu na národní přehlídku Divadelní Děčín. Festival přivádí do regionu Pardubického kraje to nejlepší a nejinspirativnější, co se odehrálo v uplynulé sezóně na poli české a slovenské dramatiky nejen v České a Slovenské republice, ale i v zahraničí. Je také v nabídce českého střediska AITA/IATA /světová organizace divadelních amatérů/. Festival pořádá OSDO spolu s Kulturním centrem Česká Třebová a dalšími subjekty v Pardubickém kraji, ale i Olomouckém/Staré Město, Jeseník, Bludov/.

OSDO Ústí nad Orlicí je také členem Komise pro udělování Zlatých odznaků J. K. Tyla, tedy ocenění lidí, kteří věnovali síly a schopnosti pro rozvoj ochotnického divadla. OSDO navrhovalo na ocenění již 15 ochotníků z našeho i Olomouckého kraje.

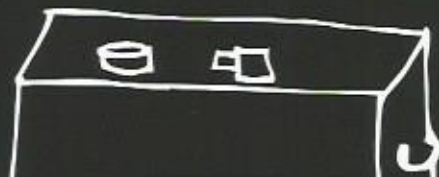
Všechny tyto aktivity se konají nebo konaly za finanční podpory města Ústí nad Orlicí, Česká Třebová, Pardubického kraje a Ministerstva kultury. Většina v úzké spolupráci s Kulturním centrem Česká Třebová.

Kromě výše uvedených akcí se podílí na pořádání již tradičního Libchavského masopustu a vytváří i jiné aktivity spojené s divadelním životem, vytváří i vlastní divadelní inscenace:

- 2000 Paul Claudel /OSDO/
- 2000 Zvěstování Panně Marii /OSDO/
- 2001 Kryštof Kolumbus /SPDŠ a SHD/
- 2002 Sweet home Alabama /OSDO/
- 2002 Polední úděl /OSDO/
- 2002 Anglie 1381 /SPGŠ a SHD/
- 2003 O Sněhurce /SPGŠ a SHD/
- 2003 La Mort en Rose /OSDO/
- 2004 Rukojmí /OSDO/
- 2005 Pohádky na zahradě /OSDO/
- 2006 Sobota /OSDO/
- 2007 Zahrej to znovu Same /OSDO/

<http://osdo.ustinadorlici.cz>

Divadelní soubor ŠOK Staré Město o.s.

Divadelní soubor ŠOK byl založen v říjnu 1995. Počet členů je proměnlivý, jádro tvoří 13-15 osob a s realizací dalších akcí pomáhají přátelé, příbuzní a členové místních spolků. Soubor se aktivně podílí na kulturním životě města. Pořádá maškarní plesy, organizuje přehlídku amatérských divadel – „Šokáček“, pálení čarodějnic, vystupuje u příležitosti oslav výročí města, tradiční Anenské pouti a v rámci česko-polské příhraniční spolupráce. Ročně odehraje minimálně 10 představení.

Největší podíl na repertoáru tvoří pohádky pro děti a komedie. Soubor se pravidelně účastní přehlídek ochotnického divadla v Jeseníku (Žatva), Václavově (Václavovský kulturní podzim) a České Třebové (Zlom Vaz).

- Královna Koloběžka I (1996) J. Werich
- O princezně Buchtičce (1997) J. Ondrouch
- Kterak se čert o princeznu pokoušel (1997) B. Fixová
- Klíče na neděli (1998) A. Procházka
- Pohádka O mouše (2000) J. Ondrouch
- Tohoto kapra chci za ženu a žádnou jinou (2001) J. Ondrouch
- Dva muži v šachu (2002) M. Horníček
- Dobytí Severního pólu (2004) Z. Svěrák/L. Smoljak
- Neočekávaný host (2005) A. Christie
- Zapomenutý čert (2007) J. Drda
- Víkend (2008) I. Kraus
- Za hvězdou Malého prince (2009) A. de Saint-Exupéry

<http://divadelnisouborsok.wgz.cz>

Malý příspěvek k pochopení Henrika Ibsena

Podobně jako vynález řazení /katalogizace/ kořalek patentovaný v této hře i rozbor jmen níže uvedený vychází z toho, že Ibsen měl rád humor a hříčky. Katalog kořalek vyšel z praktické potřeby vlastní hry, zatímco původ jmen mne rozrušoval bezděky již dávno. Proč se někdo ve hře, v knize či v písni jmenuje tak či onak. Poprvé jsem začal rozkrývat záhadu jmen u děl Paula Claudela. Tam byl smysl jmen jasný: Vercors, Mara, Toussaint, Coufontaine, Almaric... A tak mne napadlo „číst“ i jména u Ibsena. Začnu tím nejschůdnějším: Brack. Ani jméno nemá, jen anglický a německý slovní; Hora lásky /a později se z ní, jak vtipně poznamenal Jára Hrubý stal pahorek a pak jen pahrbek/ Co milá paní Elvsteadová, ta čistá duše, skřítek dobra. Ten sice ve hře není, ale místo /stead/ je Elf /skřítek/. Jednoduchý je taky pro pochopení Dr. Tesman. Stačí rozdělit Mann a Tee /Tea/ a „mužskej slabej jako čaj“ je na světě. Trochu větší je potíž s příjmením Rysingová. Nejschůdnější je obr, ale hledal možnosti dál. A volím trhlina, puklina, průrva, něco něčím rozpočtené už proto, že Gabler lze vyložit tak, že je to ten, kdo rozdvouje /vidlák/ rozštěpuje a to aktivně /oproti Riese pasivně/ A to, že tedy Heda Gabler umí rozštěpit kde koho i sama sebe, o tom asi není pochyb. Proto i na jiném místě uvádím výklad jména Heda...Takže tajemka je vylouštěna a vyšlo z ní i jednání postav.

Henrik Ibsen, naturalisticko-symbolistický dramatik a básník, se narodil 20. března 1828 ve Skienu (Norsko).

Henrik Ibsen, naturalisticko-symbolistický dramatik a básník, se narodil 20. března 1828 ve Skienu (Norsko) v rodině bohatého obchodníka. V r. 1836 ale jeho otec zkrachoval a tato událost hluboce ovlivnila život celé rodiny. Již po skončení základní školy Ibsen pracoval jako asistent lékárníka v Grimstadu za dost ponižujících podmínek. V roce 1846 se mu narodil nemanželský syn. V devatenácti letech začal psát první básně, vzdělával se v latině a řečtině. O rok později napsal první drama *Catilina*. Po absolvování rychlokursu složil úspěšně maturitu, nějaký čas pracoval jako novinář a pak působil jako dramaturg a divadelní básník v Norském divadle v Bergenu /otevřeno

3.1.1860 – vskutku norské, bez dánského vlivu/. Z této doby jeho pocházejí dramata v duchu národního romantismu, pohádkové hry a hry z národní historie – *Paní Inger na Ostrtu*, *Slavnost na Solhaugu*, *Bojovníci na Helgolandu*. Od roku 1858 působil v Oslu /dříve Kristianie/ jako ředitel norského Národního divadla. Napsal první norskou měšťanskou komedii *Komedie lásky* (1862) a veršované drama s historickým námětem *Nápadníci trůnu* (1863). Toto období bývá označováno jako nejnešťastnější etapa jeho života. Na funkci ředitele v r. 1862 rezignoval a v r. 1864 opustil Norsko na téměř 30 let, kdy žil střídavě v Itálii a v Německu. V dobrovolném exilu vytvořil řadu dramát. S velkým úspěchem se setkala jeho dramatická báseň *Peer Gynt* (1867). Také díky hudebnímu zpracování Edwarda Griega. Z dalších děl připomeňme sociálně kritická dramata *Opory společnosti* (1877), *Nora/Domov loutek* (1879), *Divoká kachna* (1884), *Paní z námoří* (1888), *Strašidla* (1881), *Stavitel Solness* (1892), *Když mrtví procitneme* (1899). Za významově nejspornější je považováno drama *Heda Gablerová* (1890). Ve všech svých dílech kladl Ibsen zásadní otázku, co je život v pravdě a respektive ve lži. Typická je pro něj linie analytického dramatu – pevná stavba díla s plnou koncentrací na konflikt, v jehož průběhu se teprve odhalují jeho minulé kořeny a charakteristiky postav, kdy konflikt pak vyhrocuje v logickou nutnost zásadního činu mravní povahy. Svým moderním pojetím realistického společenského dramatu výrazně ovlivnil evropskou dramaturgii a patří k nejvýhledávanějším divadelním autorům. Do své vlasti se vrátil, oslavován jako hrdina, v r. 1891. Roku 1901 jej postihl infarkt, na jehož následky po pěti letech, 23. května 1906, zemřel.

Henrik Ibsen

Až jednou
Až jednou už tu nebudu
Až jednou už tu nebudu a slza na zem tiše spadne
Pak věřte, že shohem dát nebývá nikdy snadné

Rozkvetlé louky, lesy vzdálené...
Šípkový keř a božích muk, u polí zúdky kamenné

Rybníků šepot v jitřním probuzení,
Neplačte, že odcházím,
Že jedna z vás tu není

Odpouštím všem, kdo mi ublížili

Až jednou už tu nebudu a slza na zem tiše spadne
Nechte růže kvést
Pro mne ať už žádná nikdy neuvadne

Hedvika

Původ jména: Germánský

Význam jména: ze staroněmeckého Haduwig, znamená vítězíci v boji

Podoby jména: Heda, Hedička, Heđuška, Hedvička, Hedvuška

Heda a její role

...ne všechny role ve svém životě chceme hrát, často jsou nám předem určené, některé jsou nám bližší, některé vzdálené, některé trpné snášíme, jiné nenávidíme, některým se úporně bráníme...

Heda Tesman – Gablerová je hra o konci velké lásky. Lásky, kterou Heda stále žije, živí ji vzpomínkami na Eilerta, protože Lovborg je to jediné, na čem jí kdy opravdu záleželo. Tak moc, že se ho nechtěla a nedokázala vzdát.

Narozdil od Lovborga Heda nejedná v souladu s tím, co si myslí, nebo co je správné... vyrostla v přepychovém prostředí přetvářky a lpění na názoru společnosti, zná svoje povinnosti, ale bouří se. Možná proto Eilerta tolik milovala. S ním nemusela řešit, kdo je a co se od ní očekává, s ním se cítila svobodná - emocionálně, intelektuálně, fyzicky.

Lovborgův návrat je jedno velké rozčarování pro oba.

Už to nejsou titíž lidé, kteří se před třemi lety rozešli, ani nemohou být. Heda má svázané ruce, a Lovborg s vsudypřítomnou Teou v patách nedokáže Hedu pochopit a odpustit. Neví, že za svou chybu zaplatila a tvrdě. Ano, vystřelila po něm, ano, Brack jí pomohl ututlat aféru, ale pak zůstala na všechno sama, musela se vyrovnat se závazky a povinnostmi, které jí přineslo rodinné „dědictví“ a nebyl nikdo, komu by se mohla svěřit a kdo by jí pomohl, v téhle partii se každý stará jen o vlastní zájmy. Když ona musela „zatnout zuby“ a přijmout nabídku Dr. Tesmana, psal Lovborg své životní dílo... propast je stále hlubší a zůstává jen uražené a zlomené srdce toužící po pomstě za zradu.

A tak vidím H. v jejích rolích, které hraje podle scénáře osudu: dcera generála – sobecká, panovačná, rozmazlená a hýčkaná, manželka dr. Tesmana – reprezentativní prostředek k postupu na společenském žebříčku, ambiciózní dáma z vyšších kruhů, atraktivní kořist pro povrchní floutky a jen na jeden prchavý okamžik nechá laskavý režisér pohlédnout na Hedu, jako na ženu - nešťastnou, vášnivou ženu, která své opravdové city nosí ukryté hluboko v sobě.